

Αύγουστος 2 . . 3 (ένα χρονογράφημα επιστημονικής φαντασίας;)

-Πιο γρήγορα! Βιαστείτε! Βιαστείτε τώρα γιατί αλλιώς θα κάνετε κουπί έως την Κρήτη!, ουρλιάζει ο γέρος κραδαίνοντας την μαγκούρα του. Τα αεικίνητα, αναψοκοκκινισμένα μάτια του αλληθωρίζουν στην προσπάθειά του να καταγράψει τις κινήσεις του πληρώματος και των ανταγωνιστών του σε εκείνη την παρωδία ιστιοπλοϊκού αγώνα.

Η πρώτη μέρα του Αυγούστου χαράζει, σιγά-σιγά. Οι τηλεοπτικές κεραίες του Υμηττού και τα μεταλλικά δέντρα διύλισης του αέρα, που ιριδίζουν στις πλαγιές του, βάφονται πορτοκαλί και μοβ απ' τις ακτίνες του ήλιου. Τα μαύρα νερά γίνονται γκριζογάλανα και οι σκιές των εξημερωμένων βουνών καφετιές. Το μολυβί σεντόνι του Σαρωνικού είναι ήδη κατάστικτο από τις χιλιάδες, αυτοσχέδιες βάρκες των επίδοξων παραθεριστών που μοιάζουν με καύκαλα ράθυμων θαλάσσιων χελώνων. Σχεδίες από άδεια μπιτόνια βενζίνης, λάστιχα αυτοκινήτων, μπουκάλια, παιδικά σωσίβια και μπρατσάκια, επιπλέουν με το ζόρι στην επιφάνεια της ήρεμης θάλασσας. Πάνω σε κατάρτια από μπετόβεργες, ανεμίζουν πολύχρωμα πανιά από ξεθωριασμένες πετσέτες θαλάσσης με ζωγραφιστά δελφινάκια, ήρωες κινουμένων σχεδίων και διαφημίσεις αντιπροσωπειών αυτοκινήτων. Τα ευφάνταστα σκαριά κυλούν αργά στο νερό, χαράζοντας συνεχώς ζικ-ζακ. Κουπιά από σκούπες, φαράσια και γυμνά χέρια χτυπούν με μανία το πέλαγος, υποβοηθώντας τις αδύναμες προπέλες από ανεμιστήρες μπαταρίας, τους οποίους η λαϊκή φαντασία έχει μετατρέψει σε αδιάβροχες μηχανές πλεύσης.

Οι ημέρες αναψυχής έχουν ξεκινήσει με την ευλογία του ελληνικού κράτους. Μετά τον αγιασμό των σκαφών τους από σαράντα ιερείς της μητρόπολης Πειραιά, οι ποντοπόροι κάτοικοι της πρωτεύουσας θαλασσοδέρονται στον Σαρωνικό με την ελπίδα να γίνουν δεκτοί στο πρώτο νησί που θα βρουν μπροστά τους. Όλα τα μάτια είναι καρφωμένα μπροστά. Οι μύες συσπώνται ασταμάτητα. Τα πιο σβέλτα πλεύσιμα θα καταφέρουν να δέσουν τους νάιλον, βιοδιασπώμενους κάβους τους από σκοινιά απλώστρας στις «Ελεήμονες Μαρίνες Αναψυχής» κοντινών προορισμών. Οι υπόλοιποι θα αναγκαστούν να περιπλανηθούν στο Αιγαίο για πολλές μέρες, μέχρι να πάρουν άδεια ελλιμενισμού σε κάποιο μακρινό νησί ή στις ανατολικές ακτές της Πελοποννήσου, αναλόγως το που θα τους ξεβράσει το κύμα.

-Πιο γρήγορα! Βρωμοκοπάει εδώ!, ουρλιάζει ο δύστροπος γέρος αγναντεύοντας τον σκουπιδότοπο της Ψυτάλλειας, στα δυτικά. Το αγόρι και το κορίτσι πάνω στις δυο ξεφούσκωτες σαμπρέλες, μπροστά απ' την σχεδία, υπακούν απρόθυμα. Οι δυο έφηβοι, οι οποίοι έχουν αναλάβει τον ρόλο των ρυμουλκών της αξιοθρήνητης βάρκας, κωπηλατούν με τις παλάμες τους ακόμα πιο γρήγορα, αυξάνοντας την ταχύτητα του σκάφους. Τα χέρια τους σχηματίζουν κύκλους στριφογυρνώντας μέσα κι έξω απ' το νερό. Σύντομα θα καταφέρουν να αφήσουν πίσω τους την δυσωδία της χωματερής.

-Σκατόπουλο!, φωνάζει πάλι ο υπερήλικας στον γλάρο που μόλις του έχει κλέψει ένα κομμάτι σουσαμίνιο κουλούρι απ' το χέρι.

-Σσαςς!, λέει η γυναίκα καθώς προσπαθεί να νανουρίσει το μωρό που κλαίει στην αγκαλιά της. Ο άνδρας της δεν σταματά να πηγαινοέρχεται και να σκουντουφλά συνεχώς πάνω στις συστάδες άδειων, πλαστικών μπουκαλιών που καθιστούν αξιόπλοο το σκάφος. Τα καθήκοντα του δεν σταματούν ποτέ.

Ισιώνει τις τέσσερις πετσέτες θαλάσσης που παριστάνουν τα ιστία, κωπηλατεί νευρικά, ξαπλωμένος μπρούμυτα στην πλώρη, κι ύστερα τρέχει στην πρύμνη και στριφογυρνά την μανιβέλα της δυναμογεννήτριας που φορτίζει την μπαταρία του ανεμιστήρα.

-Φρόντισε να τον κοιμήσεις γρήγορα και να τραβήξεις κουπί! Δεν σε φέραμε εδώ για να μας τραγουδάς, λέει ο γέρος.

-Άσε την ήσυχη επιτέλους, ρε πατέρα!, λέει με τρεμάμενη φωνή ο Ιάσοντας προσπαθώντας να συγκρατήσει την οργή του.

-Ανάθεμά την σύνταξή σου που μας σέρνει απ' την μύτη, συμπληρώνει ψιθυριστά.

-Τι είπες; Μουρμούρισες κάτι;

-Όχι, πατέρα. Όλα καλά.

-Αν δεν ήμουν εγώ, τίποτα δεν θα πήγαινε καλά για εσάς. Αυτό να το θυμάσαι, υπαλληλάκο της συμφοράς. Έτσι και πεθάνω την βάψατε. Ήθελα να 'ξερα πως θα πηγαίνατε διακοπές αν δεν συμπλήρωνα την αίτηση για την κοινωφελή βοήθεια αναψυχής. Χωρίς τους ασκούμενους δεν θα φτάναμε ούτε μέχρι την Αίγινα, χαραιοφάδες! Ε! Εσείς οι δύο μπροστά! Μην λουφάρετε γιατί θα σας σκίσω όταν θα γράψω την αναφορά στον λυκείαρχη σας!

Οι δυο νέοι, οι οποίοι ίσα που χωρούν οκλαδόν στις σαμπρέλες, δεν δίνουν καμιά σημασία στις προσβολές του γέρου. Είναι το τρίτο συνεχόμενο καλοκαίρι που συμμετέχουν αμισθί στο σχολικό πρόγραμμα ατομικής, κοινωνικής ευθύνης, προσθέτοντας το απαραίτητο προσόν της «ωφέλιμης, υποχρεωτικά καθοδηγούμενης ενσυναίσθησης», στο επαγγελματικό βιογραφικό τους. Το ηλιοκαμένο, όμορφο πρόσωπο της Ιφιγένειας γαληνεύει κάπως την ψυχή του Οδυσσέα και του δίνει κουράγιο. Εκείνη αντιλαμβάνεται πως τα μάτια του είναι και πάλι καρφωμένα πάνω της. Του γυρνά την πλάτη και τον καταβρέχει κωπηλατώντας με τις παλάμες της. Το πλεούμενο αλλάζει πορεία προς τα ανατολικά, εξαιτίας των απρόσμενων αποπειρών της να τον μπουγελώσει.

-Σταμάτα, ρε! Θα σπάσεις τα σκοινιά, φωνάζει εκείνος γελώντας.

-Κοίτα τι αστείοι που είναι, λέει ο Ιάσοντας στην γυναίκα που γαργαλά την κοιλιά του μωρού.

-Σκάστε λίγο, επιτέλους! Θέλω να ακούσω μουσική! Μάθετε επιτέλους να σέβεστε το χέρι που σας ταΐζει!

Οι φωνές, τα μουρμουρητά και τα παιδικά γέλια σταματούν αμέσως. Ο αγανακτισμένος υπερήλικας ανασηκώνει την πλάτη του και κάθεται λίγο καλύτερα στον γαλάζιο φουσκωτό του θρόνο. Ρίχνει το βλέμμα του στις ροζιασμένες παλάμες και στα διογκωμένα απ' την αρθρίτιδα κότσια των δαχτύλων του. Χαμογελά για λίγο με την τραγική ειρωνεία της τελευταίας του φράσης, αντικρίζοντας την μελανιασμένη, και γεμάτη καφετιές κηλίδες, επιδερμίδα των αδύναμων και πλαδαρών άνω άκρων του. Το δεξί χέρι που ταΐζει τους υπόλοιπους επιβάτες του σκάφους είναι εντέλει το πιο νωθρό και το πιο μνησικάκο στην σχεδία. Στο μαύρο του περικάρπιο αναβοσβήνουν τραπεζικές συναλλαγές. Η αυγουστιάτικη σύνταξη του Κρόνου έχει μόλις καταβληθεί. Το νόμισμα για το τρέχον έτος παραμένει το κωλάριο. Οι κόκκινες ενδείξεις της μικροσκοπικής οθόνης αναβοσβήνουν τον αριθμό 2266, που αντιστοιχεί στο ύψος των καταθέσεων του Κρόνου. Οι μπλε δείχνουν τις προβλέψεις για τον πληθωρισμό. 16% μέχρι το μεσημέρι.

-Κάντε πιο γρήγορα, τσογλάνια! Πρέπει να φτάσουμε πριν ανέβουν οι τιμές του πόσιμου νερού! Διαφορετικά θα σας αφήσω να ξεδιψάσετε με θάλασσα!

-Μην φωνάζεις, σε παρακαλώ, λέει η γυναίκα προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία της, καθώς το βρέφος ξεσπά τρομαγμένο σε λυγμούς.

-Αντί να μου κάνεις υποδείξεις, βρες επιτέλους έναν τρόπο να το βουλώσει! Τι νηπιαγωγός είσαι που δεν ξέρεις να χειριστείς ένα νιάνιαρο; Για αυτό είσαι ακόμα αναπληρώτρια!, απαντά ο Κρόνος.

-Σκύψτε!, φωνάζει ο Ιάσοντας.

Ένα σμήνος από drones έχει απογειωθεί απ' τον λιμενικό σταθμό του Αγκιστριού και πλησιάζει τις σχεδίες. Τα μικροσκοπικά ελικοφόρα επιτίθενται στα σκάφη που έχουν ξεμείνει πίσω και οι αναλυτές στατιστικών δεδομένων έχουν ήδη προβλέψει πως δεν θα προλάβουν να ανταπεξέλθουν στον ανταγωνισμό για μια θέση στις Ελεήμονες Μαρίνες Αναψυχής. Τα drones εφορμούν. Διαπερνούν σκίζοντας τα πανιά των ουραγών και εκτοξεύουν μεταλλικές ακίδες στα λάστιχα αυτοκινήτων και φορτηγών που τα κρατούν στην επιφάνεια. Έπειτα πετούν κυκλικά σαν τα γεράκια πάνω απ' τον

αξιολύπητο στόλο, σκανάροντας τα πρόσωπα των πληρωμάτων. Είναι σίγουρο πως ανάμεσα τους υπάρχουν παραβατικοί φτωχοδιάβολοι, των οποίων η συμπεριφορά και η φορολογική δήλωση δεν δικαιολογεί την πολυτέλεια των θερινών διακοπών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης «χαμηλόμισθων και κοινωνικά ευάλωτων λουόμενων». Λογής-λογής «ανεύθυνοι φοροφυγάδες» συλλαμβάνονται κάθε χρόνο να απομακρύνονται παράνομα απ' την πρωτεύουσα με προορισμό τα νησιά του Αιγαίου. Θαρραλέοι «μαύροι» εργάτες στην δούλεψη ευυπόληπτων ιδιοκτητών παράνομων, αιολικών πάρκων. Εγκληματίες όπως οι τζαμπατζήδες βαδιστές των ιδιωτικών πάρκων της πόλης. Ονειροπόλα κορίτσια που φτιάχνουν και πουλούν αφορολόγητα κοσμήματα στο σκοτεινό διαδίκτυο. Νεαροί, άνεργοι υγειονομικοί κίνδυνοι, που αποφεύγουν να σπαταλήσουν τα πενιχρά τους επιδόματα για να αναβαθμίσουν τον δείκτη ασφαλείας του ανοσοποιητικού τους, αγοράζοντας ενέσιμα βιολογισμικά και αντιβιοτικά πρόληψης. Κάθε ηλικίας περιστασιακοί οικοδόμοι, τεχνίτες, εργάτες ορυχείων, δύτες σε επιχειρήσεις θαλάσσιων εξορύξεων και εναερίτες επισκευαστές ραδιοτηλεοπτικών πομπών, οι οποίοι αρνούνται να πουλήσουν το τομάρι τους ως μισθωτοί και ρισκάρουν την ζωή τους για 6-7 καλοπληρωμένα, μα ανασφάλιστα μεροκάματα του θανάτου. Φοιτητές, επίδοκοι για συμμετοχή σε απόπειρες ανατροπής του καθεστώτος, μέσω της προτίμησής τους να συγκροτούν παρέες και να φλερτάρουν δίχως να κάνουν χρήση των νόμιμων ψηφιακών δικτύων συνεύρεσης. Μαζί τους και σχολιαρόπαιδα που πιάστηκαν από άριστους συμμαθητές τους να μπαλαμουτιάζονται στις τουαλέτες, δίχως να φέρουν πάνω τους πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων. Όλοι αυτοί, και άλλοι τόσοι, εμπεριέχονται στην σημασία της παράξενης λέξης «λαθροτουρίστας».

-Παρακαλούνται οι λαθροτουρίστες να επιστρέψουν άμεσα στο λιμάνι του Πειραιά, ειδάλλως θα προβούμε στην βύθιση των σκαφών τους, λέει εκκωφαντικά η παραμορφωμένη φωνή που δονεί τα ηχεία των μη επανδρωμένων καταδιωκτικών.

Κάποια σκάφη κάνουν αναστροφή. Κάποια άλλα, όχι. Ανάμεσα στους παράνομους παραθεριστές υπάρχουν κι εκείνοι που κρατούν μικρούς καθρέπτες μπροστά στο πρόσωπό τους για να μπερδέψουν τις μηχανές. Μερικοί το καταφέρνουν, μα οι περισσότεροι θα βρεθούν στην θάλασσα μέσα σε λίγα λεπτά.

-Φύγε από εδώ!, λέει απαξιωτικά ο Κρόνος, σπρώχνοντας μακριά με την μαγκούρα του μια νεαρή ναυαγό που προσπαθεί να επιβιβαστεί στην βάρκα του. Τα λεπτά χέρια της δεν αντέχουν να γραπωθούν από τα μπιτόνια και ταυτόχρονα να κάμψουν την αντίσταση του μεταλλικού μαστουριού που την απωθεί. Οι μαύρες μπούκλες των μαλλιών της στάζουν αλμυρό νερό στο έκπληκτο πρόσωπό της κοπέλας, καθώς απομακρύνεται κολυμπώντας ανάσκελα.

-Παρακαλούνται οι νόμιμοι δικαιούχοι αναψυχής να εξέλθουν απ' τον τέταρτο θαλάσσιο διάδρομο. Το γαλλικό κρουαζιερόπλοιο «Μπριζίτ Μπαρντό» έχει το αποκλειστικό δικαίωμα πλεύσης στην επικράτειά του, λέει γεμάτη αυτοπεποίθηση μια άλλη φωνή.

Οι επιβάτες των αυτοσχέδιων λέμβων κοιτάζουν προς τα πίσω. Ο λευκός όγκος του πλοίου έχει καταλάβει περισσότερο απ' το ένα τρίτο του βορινού ορίζοντα. Οι πιο δειλοί ναύτες διασκορπίζονται μακριά από τον μεταλλικό γίγαντα για να γλιτώσουν απ' τα απόνερά του.

-Είναι Γάλλοι! Είναι φίλοι μας!, ζητωκραυγάζει ο Κρόνος καθώς δυο μαχητικά Ραφάλ, δέκατης πέμπτης γενιάς, περνούν πάνω απ το κεφάλι του και συνεχίζουν την ρουτίνα της περιπολίας τους προς τον νότο.

-Πλευρίστε τους!, συνεχίζει.

Ο Ιάσοντας, ο Οδυσσέας και η Ιφιγένεια υπακούν στην εντολή του καπετάνιου.

-Πιο γρήγορα!, λέει ο γέρος κι ύστερα φορά τα στρογγυλά γυαλιά του που τον κάνουν λιγότερο αντιπαθητικό. Μαζί με τους φακούς, φορά στο πρόσωπό του και το δακρύβρεχτο χαμόγελο ενός καλοκάγαθου κι υποτακτικού ζητιάνου. Μια ντουζίνα σχεδίες έχουν πλέον πλησιάσει επικίνδυνα το κρουαζιερόπλοιο.

-J'ai faim! Πεινάω!, φωνάζει πρώτος ο Κρόνος, γυρεύοντας την προσοχή των τουριστών που αγναντεύουν την Μεσόγειο απ' τις κουπαστές και τα μπαλκόνια των καμπινών τους.

-J'ai faim!, επαναλαμβάνει δίπλα του και μια γοητευτική πενηντάρα, έχοντας κατεβάσει το ντεκολτέ της μπλούζας της, εκθέτοντας σε κοινή θέα το πλουμιστό της στήθος.

-Στο διάολο! Πήγαινε λίγο παραπέρα! Εγώ ήρθα πρώτος!, αποκρίνεται αγανακτισμένος ο Κρόνος, προσπαθώντας μάταια να την ραβδίσει με το μαστούνι του.

Η παμπόνηρη γυναίκα καταφέρνει να αρπάξει το μαγαιάτικο κρουασάν σοκολάτας που της πετά ένας λιγωμένος μεσήλικας απ' το κατάστρωμα του πλοίου.

Ο Κρόνος αρπάζει βίαια το μωρό απ' τα χέρια της Αντιγόνης, αποφασισμένος να μην τα παρατήσει.

-Nous avons faim! Πεινάμε!, ουρλιάζει σπαρακτικά, μα οι τουρίστες προτιμούν πλέον να ταΐσουν και να φωτογραφηθούν με τους γλάρους που έχουν προσεγγίσει το καράβι. Εκατοντάδες λευκά σύννεφα από πουλιά και μια βροχή από ψίχουλα συνοδεύει το «Μπριζίτ Μπαρντό» στην πλεύση του προς την ανοιχτή θάλασσα. Κομμάτια σπάνιου, σταρένιου, λευκού ψωμιού πέφτουν πάνω στο ρυτιδιασμένο, ιδρωμένο πρόσωπο του Κρόνου. Τα μαζεύει με την παλάμη του και τα μασουλά. Οι πολλαπλές χειρουργικές επεμβάσεις του έχουν χαρίσει ένα πεπτικό σύστημα από τιτάνιο και σιλικόνη, ικανό να χωνέψει οτιδήποτε.

-Ούτε για δόλωμα δεν κάνει τόσο άσχημο που είναι. Μάλλον πήρε απ' το δικό σου σόι, λέει στην Αντιγόνη επιστρέφοντας άγαρμπα το βρέφος στην αγκαλιά της. Έπειτα ξεπλένεται ολόκληρος με αντισηπτικό σπρέι.

-Κρατηθείτε γερά!, κραυγάζει ο Ιάσοντας βλέποντας τα απόνερα της προπέλας του κρουαζιερόπλοιου να τους πλησιάζουν. Οι δυο έφηβοι στα φουσκωτά ρυμουλκά, παλεύουν για να κρατηθούν στις θέσεις τους απ' τα σκαμπανεβάσματα. Η σαμπρέλα της Ιφιγένειας αναποδογυρίζει και η κοπέλα βρίσκεται ξαφνικά στην θάλασσα. Ο Οδυσσέας καταφέρνει να της ρίξει ένα σκοινί βοηθώντας την να επιστρέψει στο πόστο της.

-Άστε τις γλύκες και ξεκινήστε, επιτέλους!, τους στηλιτεύει ο γέρος δεμένος στην πρύμνη.

Οι ούριοι άνεμοι και τα ευνοϊκά θαλάσσια ρεύματα θα βοηθήσουν την βάρκα να ξεμυτίσει απ' το ακρωτήριο του Σουνίου λίγο μετά το μεσημέρι. Ο Κρόνος αγναντεύει την ανοιχτή θάλασσα μπροστά του. Ανασαίνει βαθιά, αφήνοντας το ιώδιο να μπαινοβγαίνει στα ρουθούνια του. Οι γυαλιστερές κηλίδες, σαν μαύρες μέδουσες που αλλάζουν σχήματα διαρκώς, δεν τον ανησυχούν καθόλου. Ούτε καν η αποκρουστική όψη του ικριώματος μιας εξέδρας εξόρυξης πετρελαίου, μόλις ένα ναυτικό μίλι μακριά απ' τον ναό του Ποσειδώνα, δεν θα σταθεί ικανή να χαλάσει την διάθεσή του.

-Ανάπτυξη...Πώς αλλιώς;, θα ψιθυρίσει.

Τα μάτια του Κρόνου διακρίνουν την μακρόστενη όψη ενός μικρού νησιού στα βορειοανατολικά. Η Μακρόνησος ξεπροβάλλει απαστράπτουσα, πνιγμένη στα φωτοβολταϊκά κάτοπτρα. Η θέα του άνυδρου ξερότοπου που ανεμοδέρνεται μεσοπέλαγα, ζωγραφίζει ένα μειδίαμα στα μελανά χείλη του γέρου.

-Τάξη και ασφάλεια, ψελλίζει κοιτάζοντας το ποσό των κωλάρων που αναγράφεται στο περικάρπιό του.

Ανοίγει το σακίδιό του και αρπάζει απ' το εσωτερικό του δυο πλαστικές σημαίες. Το γαλάζιο λάβαρο έχει πάνω του έναν αναμμένο πυρσό και το λευκό έναν πράσινο ήλιο. Εκείνο με το πουλί το είχε πετάξει γιατί κάποτε μονάχα προβλήματα του δημιουργούσε. Ο Κρόνος καμαρώνει για την ευκολία με την οποία συμμορφωνόταν με τις απαιτήσεις των ιστορικών περιόδων του παρελθόντος. Για αυτό περνούσε πάντα καλά και δεν γκρίνιαζε όπως ο γιος του που δεν του έμοιαζε καθόλου. Ο ίδιος ήταν υπόδειγμα προσαρμογής στις ανάγκες κάθε περιβάλλοντος. Η ζωντανή απόδειξη της αναγωγής της θεωρίας του Δαρβίνου στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Εξαιτίας της ευελιξίας και των διασυνδέσεών του, κανένας δεν τόλμησε ποτέ να τον ξηλώσει από την θέση του διευθυντή της εφορίας Πειραιά. Όλους τους εφοπλιστές είχε γνωρίσει, αυτοπροσώπως!

Ο γέρος χαμογελά ακόμα πιο πλατιά και οι άκρες των χειλιών του αγγίζουν τα ζυγωματικά του. Κρεμά τις δυο σημαίες στην κορυφή του καταρτιού, δεξιά και αριστερά του επίσημου, εθνικού γαλανόλευκου λάβαρου. Βυθισμένος στις μνήμες του θρονιάζεται στην φουσκωτή πολυθρόνα του. Βάζει τα ακουστικά στα βαρήκοα αυτιά του και κλείνει τα μάτια ακούγοντας στην διαπασών το Carmina Burana. Το λευκό, μπαμπακένιο χνούδι στο σώμα του ανασηκώνεται καθώς βυθίζεται σε αναίτιες κρίσεις δανεικού μεγαλείου και στον λήθαργο. Περιπλανιέται σε ένα όνειρο γεμάτο απ' τις αναμνήσεις της υπεραιώνιας ζωής του. Αιωρείται σαν πούπουλο ανάμεσα σε νέφη αιθαλομίχλης, κομματικές ταυτότητες, παραθαλάσσια οικόπεδα, παρδαλά ζειμπέκικα, ανέκφραστα πρόσωπα και χαρτονίσματα, αναζητώντας τους σιωπηλούς άθλους της πανουργίας του. Μελετηρός φοιτητής της νομικής μετά τον

εμφύλιο και ακόμα πιο μελετηρός και επιμελής σπουδαστής μεταπτυχιακών στα οικονομικά την εποχή της χούντας. Ωριμος και στιβαρός δημοκράτης κι ευρωπαϊστής μετέπειτα, έχοντας κάποτε ανταλλάξει χειραψία με τον ίδιο τον εθνάρχη. Αφοσιωμένος σοσιαλιστής αργότερα, αραχτός τα σαββατοκύριακα στις βεράντες των αυθαίρετων εξοχικών του στον Ωρωπό και στην Εύβοια, περιτριγυρισμένος απ' τις πιο φιλόδοξες και παραδόπιστες γραμματείες του στην εφορία. Οι ευθύνες του υποδειγματικού οικογενειάρχη χρειάζονταν εκτόνωση τα καλοκαίρια.

-Όλα για εσάς τα έκανα, ψιθυρίζει στον γιο του που ξεπροβάλλει απρόσκλητος, μπουσουλώντας στο κατώφλι ενός υπνοδωματίου στο Παγκράτι.

Ποτέ δεν γκρίνιαξε πως του τα πήρανε όλα μετά την Μεγάλη Ύφεση γιατί εκείνος τα είχε κρύψει κάτω από δεκάδες στρώματα.

-Όλοι μαζί τα φάγαμε, λέει αμήχανα συναντώντας και πάλι τον Ιάσονα έπειτα από δεκάδες χρόνια στο ίδιο όνειρο. Ο νεαρός υδραυλικός που εργάζεται και έως διανομέας τα βράδια για να νοικιάζει μια γκαρσονιέρα στα Κάτω Πατήσια, τον κοιτάζει απορημένος.

-Δεν αντέχω άλλο. Μεγαλώσατε πια ! Θέλω να απολαύσω κι εγώ τα τελευταία μου χρόνια, λέει μα στην πραγματικότητα ποτέ δεν συμφιλιώθηκε με την ιδέα του θανάτου. Κανένα σύμβολο δεν θέλει να πεθάνει. Όλα τα εμβλήματα αποσκοπούν στην αθανασία τους και δεν διστάζουν να καταβροχθίσουν ακόμη και τα παιδιά τους για να το πετύχουν.

Ο Κρόνος τρέχει ξανά μακριά απ' τον γιο του και ξαναβρίσκει τον εαυτό του ξαπλωμένο σε αίθουσες χειρουργείων, επενδύοντας τις τελευταίες του αποταμιεύσεις στην αναβάθμιση του ανοσοποιητικού του με τα πιο εξελιγμένα βιολογισμικά. Ύστερα βλέπει σαν παρατηρητής τον χειρουργό με την λευκή στολή να αντικαθιστά τα γενετήσια εντόσθιά του με συνθετικά, καθιστώντας τον ικανό να φάει τα πάντα για να παραμείνει ζωντανός. Τελευταία πινελιά στο κορμί του ήταν μια τεράστια και σβέλτη, βατραχίσια γλώσσα, σφηνωμένη στο στόμα. Με αυτήν αρπάζει την μύγα που πετά γύρω απ' το κεφάλι του και την καταβροχθίζει πριν το βουητό των φτερών της κατακερματίσει το όνειρό του. Πάντα χορτάτος κι ανέγγιχτος, πλανιέται στα οράματά του καταπίνοντας αμάσητα έντομα, προσβολές και διαταγές.

-Η αξιοπρέπεια είναι το άλλοθι του αποτυχημένου, φιλοσοφεί ανάμεσα στα ροχαλητά του ανήσυχου ύπνου του.

Ο Οδυσσέας βρίσκει πια την ευκαιρία να πλησιάσει την Ιφιγένεια. Εκείνη του δίνει ένα αλμυρό φιλί στο στόμα. Το μωρό στην σχεδία κοιμάται και ίσως ήδη ονειρεύεται μιαν άλλη θάλασσα. Η Αντιγόνη και ο Ιάσοντας λαμνοκοπούν για να δώσουν την ευκαιρία στους δυο εφήβους να χαϊδέψουν τα σώματά τους. Που και που ανταλλάζουν κι εκείνοι άτσαλα, υγρά φιλιά, ξαπλωμένοι μπρούμυτα στην τσαλακωμένη, πλαστική πλώρη της σχεδίας. Οι αγκαλιές επιβραδύνουν την ταχύτητα του σκάφους και δίνουν την ευκαιρία σε αρκετούς ανταγωνιστές τους να τους ξεπεράσουν.

Γύρω στο απόγευμα, οι ακρογιαλιές της Κύθνου θα φαίνονται καθαρά στον ορίζοντα. Οι κωπηλάτες βάζουν τα δυνατά τους για να τις προσεγγίσουν. Ο καπετάνιος θα εξακολουθεί να κοιμάται όταν οι λαμνοκόποι θα παλεύουν και θα καταφέρνουν να προσπεράσουν το υδάτινο ρεύμα που τους ωθεί προς τον νότο.

Το δροσερό θαλασσινό αεράκι, που στεγνώνει με ανατριχίλες τον ιδρώτα των θαλασσοπόρων, μοιάζει να προέρχεται απ' τις εκατοντάδες ανεμογεννήτριες που έχουν ταπεινώσει την κορυφογραμμή του νησιού. Ένα μαύρο σύννεφο στροβιλίζεται από πάνω τους. Χιλιάδες χελιδόνια έχουν μπλεχτεί στις δίνες που σχηματίζουν οι έλικες των ατσάλινων τεράτων. Ο άνεμος σφυρίζει εκσφενδονίζοντας καταπάνω τους διαμελισμένα πουλιά. Η θάλασσα απογίνεται ένα μακάβριο μωσαϊκό από τις μαύρες και τις κόκκινες νιφάδες που πέφτουν απ' τον ουρανό. Μία από αυτές χτυπά τον Κρόνο στο μέτωπο. Ο γέρος επανέρχεται στα εγκόσμια πεινασμένος. Απλώνει τα χέρια του στο πέλαγος καταβροχθίζοντας λαίμαργα τα χελιδόνια που αρπάζουν οι ζαρωμένες παλάμες του. Η Ιφιγένεια κλαίει σιωπηλά. Η Αντιγόνη θέλει να ξεράσει. Ο Οδυσσέας ψηλαφίζει με τα μάτια του τον προορισμό τους. Μια αδιάφορη τσιμεντένια προβλήτα στην βόρεια πλευρά του νησιού είναι η μοναδική ακτή την οποία δεν έχουν καταλάβει οι εγκαταστάσεις αναψυχής « υψηλού επιπέδου τουριστών ». Εκατοντάδες πολύχρωμα αντίσκηνα, το ένα δίπλα στο άλλο, ανεμοδέρνονται σκαρφαλωμένα σε μια κακοτράχαλη, περιφραγμένη πλαγιά. Κατά μήκος των συρματοπλεγμάτων στέκουν αγέρωχοι οι πύργοι των φυλακίων του προσωπικού φρούρησης.

-Οι Ελεήμονες Μαρίνες Αναψυχής της Κύθνου είναι ήδη υπερπλήρεις. Οι καταυλισμοί χαμηλόμισθων και κοινωνικά ευάλωτων λουόμενων είναι γεμάτοι. Παρακαλούμε για την άμεση αποχώρησή σας, λένε οι φωνές των σεκιουριτάδων του αξιολύπητου λιμένα. Οι περισσότεροι κάτοικοι της πρωτεύουσας, εξαντλημένοι απ' το ταξίδι, προσποιούνται πως δεν τους ακούν. Μέσα σε λίγα λεπτά οι υπερσύγχρονες εξωλέμβιες, με τους άκρως οικολογικούς, ηλιακούς κινητήρες, επιτίθενται στους εξαθλιωμένους θαλασσοπόρους. Διεμβολίζουν με λύσσα τα ευάλωτα πλεούμενα, πιστοί στο καθήκον τους. Τα σκάφη σκορπίζονται σε σωρούς σκουπιδιών. Μπουκάλια, λάστιχα, άδεια μπιτόνια και αμέτρητα σκουπίδια επιπλέουν στο πέλαγος μαζί με ανθρώπους που συλλαμβάνονται για απείθεια και αντίσταση κατά της αρχής. Μια πετσέτα θαλάσσης με το έμβλημα μιας ποδοσφαιρικής ομάδας περνά μπροστά απ' τα μάτια του Ιάσονα.

-Πίσω ολοταχώς, φωνάζει ο καπετάνιος που παρά τον φόβο του δεν έχει σταματήσει να κατασπαράζει πουλιά.

-Άχρηστοι ! Τελευταίοι φτάσαμε !, συμπληρώνει κι ύστερα αλλάζει ξαφνικά ύφος και ξαναφορά τα στρογγυλά γυαλιά του.

-Αφήστε εμένα μόνο ! Διώξτε τους άλλους ! Δεν μου καίγεται καρφί για αυτά τα παράσιτα ! Είναι νέοι και αντέχουν, άλλωστε, θα βρουν τον δρόμο τους. Έχω λεφτά ! Κοιτάξτε, σας παρακαλώ !, αποκρίνεται, επιδεικνύοντας το περικόρπιό του στον αξιωματικό του λιμενικού που επιτηρεί την αποχώρησή τους απ' την πλώρη ενός καταδιωκτικού.

-Πρώτα το χρήμα, απαντά ο γεροδεμένος άντρας.

-Βεβαίως ! Όπως θέλετε. Κι εγώ της πιάτσας ήμουν πάντοτε. Πόσα ;

-2000 !

-Μα μονάχα για εμένα πρόκειται. Όχι για όλους. Γιατί τόσα πολλά ; Πώς θα περάσω τον επόμενο μήνα με 266 κωλάρια και τέτοιο πληθωρισμό ; Ούτε ένα παγωτό δεν θα μπορώ να αγοράσω.

-Άμα θες.

-Εντάξει, ό,τι πείτε, λέει κλαψιάρικα ο Κρόνος.

Ο γεροδεμένος άντρας απαγγέλει σταθερά τα στοιχεία του τραπεζικού λογαριασμού του στον ηλικιωμένο. Η συναλλαγή ολοκληρώνεται σε λιγότερο από ένα λεπτό.

-Άντε, τώρα. Καλό δρόμο και μην σε ξαναδώ εδώ, παππούλη, ψιθυρίζει ο αξιωματικός χτυπώντας φιλικά την πλάτη του εμβρόντητου Κρόνου. Η εξωλέμβια απομακρύνεται.

-Τσογλάνια ! Με καταστρέψατε ! Ούτε νερό δεν θα σας αφήσω να πείτε αν δεν μας δεχτούν στην Σέριφο, ουρλιάζει εκείνος προς το πλήρωμά του. Ύστερα κάθεται ξανά στον θρόνο του. Κρύος ιδρώτας τρέχει απ' το μέτωπό του συλλογίζόμενος τους φόβους του. Φοβάται την νύχτα. Φοβάται μήπως σύντομα αναθαρρήσουν τα μελτέμια. Το κορμί του δεν αντέχει πια τις φουρτούνες. Φοβάται την ανταρσία, καθώς δεν διαθέτει πια χρήματα για να ασκεί εξουσία στους ναύτες του. Φοβάται το οικονομικό τους βάρος αφού τα νομίσματα αρκούν μόνο για την δική του αναψυχή. Φοβάται το περιφρονητικό βλέμμα της Αντιγόνης. Φοβάται μονάχα για εκείνον και την τύχη του. Δεν ανησυχεί καν για την τύχη του βρέφους που του χαμογελά, βρίσκοντας αστείες τις γκριμάτσες τις οποίες ζωγραφίζει ο πανικός στο πρόσωπό του. Έτσι μακροημερεύουν όμως τα σύμβολα. Φοβούνται μονάχα για το δικό τους τομάρι.

Ο ήλιος δύνει μεσοπέλαγα. Η Αντιγόνη νανουρίζει το μωρό με παραμύθια που ξεπηδούν κατευθείαν από τις κόκκινες, πορτοκαλί, μοβ και μπλε ανταύγειες του ουρανού. Η νύχτα θα το βρει να ονειρεύεται και πάλι μια άλλη θάλασσα. Ο Οδυσσέας και η Ιφιγένεια, αγκαλιασμένοι, με τεντωμένους λαιμούς, σαν πουλιά που κελαηδούν στα αστέρια, ρεμβάζουν τον Αλμπιρέο στο κεφάλι του Κύκνου. Το πορφυρό και το γαλάζιο αστέρι που δεν σταματούν ποτέ να χορεύουν μαζί, περιγελώντας τους ανθρώπινους αιώνες.

Το πέλαγος θα φουσκώσει λίγο όταν η Σελήνη θα φανερωθεί στο στερέωμα, επαργυρώνοντας τις σκόρπιες βραχονησίδες. Τα μικρά κύματα εντέλει τρομάζουν μονάχα τον καπετάνιο.

-Πιο γρήγορα, αν γίνεται !, ψελλίζει, όσο πιο ευγενικά μπορεί, προς το πλήρωμα που λίγες ώρες πριν αποπειράθηκε να προδώσει. Ο Κρόνος τρέμει το σκοτάδι και τους συνταξιδιώτες του.

Κανείς δεν υπακούει στο κέλευσμά του. Οι ναύτες ούτε καν απαντούν στον καπετάνιο τους. Η ανταρσία έχει κηρυχθεί ομόφωνα δίχως οι ναύτες να έχουν ανταλλάξει ούτε μια λέξη στην έναστρον σιωπή.

-Παρακαλώ όπως εξέλθετε άμεσα απ' τον δέκατο πέμπτο θαλάσσιο διάδρομο. Το κρουαζιερόπλοιο «JOY UBER ALLES» έχει το αποκλειστικό δικαίωμα πλεύσης στην επικράτειά του.

Ένα ακόμα υπέρογκο κρουαζιερόπλοιο φαίνεται να έρχεται καταπάνω τους. Η αφρισμένη πλώρη του σκίζει στα δυο το μαύρο πέπλο του πελάγους. Τα λαμπιόνια των καταστρωμάτων εξαφανίζουν τα αστέρια πάνω απ' τα φωτοβολταϊκά ιστία του. Το πλήρωμα κωπηλατεί για να σωθεί απ' τα απόνερα του υπερωκεάνιου.

-Πλευρίστε τους !, φωνάζει ο Κρόνος, κοιτάζοντας με δέος το καράβι σαν την τελευταία ελπίδα σωτηρίας του.

Οι υπόλοιποι επιβάτες της σχεδιάς εξακολουθούν να λαμνοκοπούν προς την αντίθετη κατεύθυνση.

-Σας παρακαλώ ! Λυπηθείτε με ! Θέλουν να με σκοτώσουν !, ουρλιάζει ο υπερήλικας προς τους γελαστούς τουρίστες που τον κοιτάζουν αδιάφοροι καθώς απολαμβάνουν τα ευωδιαστά κοκτέιλ τους στις κουπαστές.

Ο Κρόνος γραπώνει έναν φακό και φωτίζει το γερασμένο του πρόσωπο.

-Σας ικετεύω ! Πάρτε με μαζί σας ! Θέλουν να με ξεκάνουν !, φωνάζει ξανά κι ύστερα μεταφράζει τις σπαρακτικές κραυγές του στα γαλλικά, τα γερμανικά και τα αγγλικά. Κάποιοι επιβάτες φαίνονται πως του αφιερώνουν την προσοχή τους. Πιάνονται απ' τα κάγκελα και σκύβουν για να ακούσουν τα λόγια του. Μερικοί του πετούν συσκευασμένα σάντουιτς και αποφάγια απ' τα πλούσια δείπνα τους. Ο Κρόνος απελπίζεται και βουτά στην θάλασσα κολυμπώντας προς το μέρος τους. Η ορμή των απόνερων θα γεμίσει πολύ γρήγορα με το υγρό στοιχείο τους πνεύμονές του.

Πάνω στην σχεδιά, που διαλύεται σε κομμάτια απ' τα κύματα, το ζευγάρι έχει κουλουριαστεί γύρω απ το μωρό κρατώντας το ζεστό. Στις δυο σαμπρέλες, οι έφηβοι βάζουν τα δυνατά τους για να τραβήξουν το πλεούμενο και τους τρεις επιβάτες του μακριά απ' τις δίνες των προπέλων.

-Πιάστε τα σκοινιά !, ακούγεται μια γυναικεία φωνή σε σπασμένα ελληνικά. Ένα καϊκι γεμάτο πρόσφυγες και λαθροτουρίστες έχει προσεγγίσει σαν από μηχανής θεός τους ναυαγούς.

-Που πάτε ;, ρωτά η Ιφιγένεια το πλήρωμά του, όταν πια θα έχουν επιβιβαστεί όλοι τους ασφαλείς στο πλοiάριο.

-Εξαρτάται απ' το πόσοι θα είμαστε, απαντά μια νεαρή, ανασηκώνοντας τους ώμους της.

Ξημερώνει μεσοπέλαγα. Ο Οδυσσέας έχει αποφασίσει να συνεχίσει ελεύθερος το ταξίδι με τους παλιούς και τους νέους συντρόφους του. Το ίδιο και η Ιφιγένεια που έχει πια καταλάβει πως δεν χρωστά σε κανέναν την θυσία της νιότης της. Η Αντιγόνη δεν έχει κανέναν να θάψει. Τα σύμβολα λησμονούνται, δεν κηδεύονται. Όσον αφορά στον Ιάσονα, έχει μάθει πια για τα καλά πως το περιβόητο χρυσόμαλλο δέρας είναι η Ζωή. Το βρέφος που ξυπνά γελαστό, όλοι στο καϊκι το αποκαλούν Ελπίδα.

το ελατήριο

Το ελατήριο (toelairio.wordpress.com)
ανάμεσα σε πολλά καθημερινά σημαντικά και ασήμαντα άλλα είναι και ο συγγραφέας των βιβλίων:

Στον πλανήτη Darwin-εκδόσεις στάσει εκπίπτοντες, 2018
(νουβέλα επιστημονικής φαντασίας)

(σ)τάσεις φυγής-εκδόσεις στάσει εκπίπτοντες,2020
(συλλογή διηγημάτων)

Ο Βουνός-εκδόσεις αλφειός,2021
(γραφική νουβέλα)